

Na kole z Rájce do Rájce

Abyste se, milí čtenáři, v tomto článku lépe orientovali, shrnu-la bych náš výlet do několika posloupných hesel a poznámek. Situace se vám mohou místy je-vit jako nesmírně komické až k popukání, jindy více či méně nezáviděníhodné až k politová-ní. Nicméně, jakkoliv na vás můj autentický sled zážitků bu-de působit, dovolte mi poznám-ku, že tak dobrodružný a pove-dený školní pátek jsem opravdu dlouho nezažila.

Počáteční bod výpravy byl na školním dvoře našeho gymnázia. Odtud jsme se chvatně přemístili na nádraží v Rájci, abychom se za využití služeb Českých drah dostali na pravý prvo počátek naší „Tour de Jo-sefovské údolí“ - do Adamova. Tam na nás s úsměvem na rtech čekal náš milý „odresovaný“ pan profesor Tesař, který byl, troufám si tvrdit, stejně tak dobře cyklisticky naladěný jako zbytek pelotonu, a to včetně pá-nů profesorů Koumara a Hni-ličky a paní profesorky Černoš-kové. Byli jsme tedy „komplet“, a tak nezbývalo nic jiného, než s chutí a s modravým nebem nad hlavou, prospěkovaným hřejí-vými paprsky slunce, vyrazit.

Fyzicky náročné stoupání do kopců nad Adamovem přináše-lo mimo bolavých nohou i krás-né pohledy na okolní krajinu, a tak jsme se po zdolání, pro mě téměř smrtelného, převýšení mohli pokochat i krásami ba-henního jezírka. Biologický vý-klad paní profesorky Černoš-kové byl vitanou osvětou, ale hlavně potřebnou přestávkou k odpočinku a svažení hrdla.

To už jsme byli skoro u Rudi-ce. Po projetí kolem hřbitova snad někomu v hlavě blesky destruktivní myšlenky, ale to už bylo na dohled obcerstvení, takže chmury byly zas ty tam. Po doplnění tekutin, sil a potvr-zení plánu trasy jsme se zajeli podívat do Rudického propadá-ní. Zastavili jsme se také „ob-kouknout“ nedaleké skály, kde se členové výpravy projeví ja-ko zdatní horolezci. Šplhalo se jeskynním komínem až na vr-chol. Já jsem se zodpovědně jala úlohy osvětlovače, jelikož výš-ky a horolezeckví nejsou promo-je závratě a tělesnou konstrukcí tím pravým, a byla jsem vskut-ku spokojená.

I tady jsme pořídili několik nádherných fotek, kterým tvo-rivě „studentstvo“ přiklo hned-le charakteristický název. Jako třeba foto s názvem „Učitelé v Eidamu“. Po horolezecké vsu-ve jsme se šli také podívat na krásy Rudického propadání, kde Jedovnický potok mizí kde-si v útrobách chladné skály a vyvěrá až u Býčí skály u Ada-mova. Ale dosti turismu. Nase-dáme na kola! Ale co to? „Šmatlající“ duše kola mě nejmenovaně spolužačky nám obstarala zábavu na několik dalších minut. Tuto překážku nastolenou ostružinovým tr-nem jsme zvládli a už opravdu vyrazíme směr Ostrov u Maco-chy.

Jízda přes Harbechy (vý-znamná lokalita Moravského krasu, kde se nachází velké množství závrťů) jsme ze sedel našich kol mohli opět obdivovat krásy našeho kraje. Cesta pak měla pokračovat přímo do srdce Moravského krasu, ale byl to opět šotek schválnosti, který změnil náš původní plán. Třetí ušlá duše byla i na otrlé povahy dost, a tak jsme se ne vlastní vi-nou a pod tíhou nastalých udá-lostí museli přesunout k míst-nímu obcerstvení. Zde jsme vy-čkali až do příjezdu záchranné-

ho týmu, kde si pro jednu naši spolujezdkyni musel dojet ser-visní technik. Totiž, abyste ro-zuměli, tak ta třetí duše byla po-někud nevyměnitelná, a k zá-chráně byli povoláni rodiče té dané nešťastnice, kteréž se po-dařilo „píchnout“.

Z Ostrova jsme vyrazili už v poměrně pokročilou večerní hodinku, takže z důvodu padají-cí tmy jsme se rozhodli pro stí-hací tempo. (Abych řekla prav-du, moc se nerozhodovalo ani nepřemýšlelo, ale spíše se kona-lo). Nicméně, tímto stíhacím tempem jsme „prosvíštěli“ obcí Sloup a tvář v tvář stanuli na-šemu poslednímu, velkému převýšení - kopci do Petrovic. Někteří v „pohodě“, jiní svíraji-ce zuby nehty svoje kola, jsme bez vážnější zdravotní újmy „vyfuněli“ až na vrchol. Cestou jsme ve Žďáře „vysadili“ pana profesora Koumara a pak už konečně hurá z kopce do rodné obce.

Řeknu vám, že i když jsem si cestou dolů potmě a téměř nic nevidouce připadala jako sebe-vražedný atentátník, už se ve mě rozléval hřejivý pocit vítěz-ství a hrdosti. A ten pocit mě ja-ko povznášející bublina pří-jemně unášel ještě dlouho po do-jetí.

Jana Navrátilová

SKVĚLÝ VÝLET. Počáteční bod výpravy byl na školním dvoře našeho gymnázia. Foto: 3 x Jana Navrátilová